ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα της!..

Ὦ ! ναί ! Λορέντζε. Ἔπεσα τότε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν γέμισα φιλιά...

Τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, ὁ ἀέρας, ἡ φύση, ὅλα, ὅλα ἡ φύση τὴν οὐράνια στιγμὴ γελοῦσαν καὶ ἀνέδιδαν μιὰ θεία μυρωδιὰ, ἕνα γλυκύτατο ἄρωμα...

Τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ποὺ φυσοῦσε δρόσισε γλυκὰ τὴν [illegible] μου καὶ πέρα, λίγο πιὸ μακρυά, ἀπ' τὸ μέρος ποὺ [illegible] ἀκουγότανε τὸ μουρμούρισμα τοῦ μικροῦ ποταμοῦ ποὺ [illegible].

Ἡ Σελήνη ἔλαμπε κι' αὐτὴ ψηλὰ στον οὐρανὸ [illegible] τὴν κύτταζες ἐνόμιζες πῶς χαμογελοῦσε ἐκείνη τὴν [illegible] ἔβλεπε δυὸ ψυχὲς ἐρωτευμένες, δυὸ καρδιὲς μεθυσμένες [illegible] ἀπὸ τὸ πιοτὸ τῆς ἀγάπης..

Φιλοῦσα καὶ ξαναφιλοῦσα στὸ στόμα τὴ Θηρεσία, μ' αὐτὴ ὅμως δὲν μ' ἀγκάλιαζε, δὲν μὲ φιλοῦσε... Φαινότανε λιγάκι τρομαγμένη καὶ καθὼς τῆς ἔκλεινα τὸ στόμα της μὲ τὰ φιλιά μου ἔννοιωθα τοὺς στεναγοὺς, κι' αἰσθανόμουνα τὴν καρδιὰ [illegible] πάλλη, νὰ χτυπᾷ δυνατὰ στὸ στῆθός της.

Μ' ἔκυττοῦσε μὲ τὰ μεγάλα καὶ ὡραῖα μάτια της, μ' ἔκυττοῦσε τρυφερὰ καὶ σιγά-σιγά, πέρνοντας περισσότερο θάρρος ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ μὲ φιλᾷ γλυκὰ στὸ πρόσωπο, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ στόμα της ψιθύριζε σιγὰ μερικὰ γλυκὰ λόγια ποὺ μεθοῦσαν τὴν ψυχή μου...

Ἔξαφνα ὅμως τὴν εἶδα νὰ πετάγεται καὶ νὰ σηκώνεται ἐπάνω τρομαγμένη...Φώναξε ἀμέσως τὴν ἀδελφή της καὶ ὕστερα ἔτρεξε ὅπως τὸ δάσος γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ἔπεσα κάτω στὸ χῶμα, ἐξαπλώθηκα μπροστά της καὶ ἄπλωσα τὰ χέρια μου θέλοντας νὰρπάξω τὰ φορέματά της...

Ἤθελα νὰ τὴν φωνάξω, νὰ τὴν ἐξορκίσω, νὰ τῆς μιλήσω, μὰ δὲν ἐτόλμησα...

Ἡ ἀρετή της μὲ εἶχε τόσο θαμπώσει. ὥστε ἡ Θηρεσία μοῦ φαινότανε ἱερή.

Τὴν πλησίασα τρέμοντας :

— Δὲν μπορῶ νὰ γίνω ποτὲ δική σου, μοῦ εἶπε.

Τὰ λόγια αὐτὰ κατάλαβα ὅτι βγῆκαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της καὶ ὅταν μ' ἐκύτταξε φαινόμενα νὰ ἤθελε νὰ μὲ μαλλώσῃ μαζὶ καὶ νὰ [illegible] Ὁ νέος[illegible] ἔφαγε δυνατὰ πηγαίνοντας δίπλα της στὸ δρόφαρμακένη μὲ κυττοῦσε πειά, ἀλλὰ οὔτε κι' τὸν ἔκανε νὰ τῆς μιλήσω.

ὅλα τὰ μυστικὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κήπου ψεώς του. Ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀδελφή της καὶ κόμη τῆς

Ἄριο πε, μοῦ εἶπε.Καὶ ἀφοῦ προχώρησε λίγα ὑποσχέθ[illegible]ύρισε μιὰ στιγμὴ καὶ μοῦ ξαναεῖπε :

φημο μινε !

τὴν μ ἐκστατικὸς στὸ μέρος αὐτὸ βγῆ[illegible]ὴ ὥρα καὶ τὴν κυττοῦσα ἕως μέθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου...

ὁ ἐρχότανε νὰ πέσω κάτω καὶ νὰ ω στὸ χῶμα τὰ ἴχνη τῶν βημάτων εἶχε ἀφήσει.

Μοῦ φαινότανε ἀκόμα ὅτι τὴν ἔβλεμπροστά μου, ὅτι κυττοῦσα τὰ μαλλί της κάτω ἀπ' τὸ γλυκὸ φεγγάρι, ὅτι λεπα τὰ μάτια της, ὅτι ἄκουγα τὴ ονή της...

Μ' ἀλλοίμονο ! Ἡ Θηρεσία εἶχε θῆ πιὰ πέρα στὸ βάθος τοῦ κήπου, σα στὰ πυκνὰ δέντρα... Ἔμεινα ἀκόμερικὲς στιγμὲς ἐκεῖ καὶ ὕστερα φεύντας, σήκωσα τὰ μάτια μου ψηλὰ ὸν οὐρανὸ ζητῶντας νὰ ἰδῶ τὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο ἄστρο τῆς Ἀφροτης, καὶ νὰ ζητήσω νὰ βρῶ στὸ γλυκό του φῶς κάποια παρηγοα στὴ πονεμμένη ψυχή μου...

Μ' ἀλλοίμονο ! Καὶ τὸ ἄστρο αὐτό, ἡ στερνή μου αὐτὴ παρηορία, εἶχε κρυφτῆ πιὰ καὶ δὲν ἔλαμπε σὰν πρῶτα στὸν οὐρανό ...

Μοῦ φαινόταν πὼς τὴν ἔβλεπα μπροστά μου

XXIX

15 Μαΐου

Ὕστερα ἀπὸ τὸ φιλὶ ἐκεῖνο τῆς Θηρεσίας αἰσθάνομαι στὴν ψυχή μου μιὰ οὐράνια χαρὰ νὰ μὲ πλημμυρίζῃ.

Εἶμαι τώρα πιὸ ζωηρός, πιὸ εὔθυμος καὶ ὅλα γύρω μου τὰ λέπω πιὸ ὡραῖα, πιὸ χαρωπά.

Σήμερα τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν εἶνε πιὸ γλυκὸ γιὰ μένα καὶ ὁ μουρμούρισμα ποὺ κάνει ὁ ζέφυρος στὰ φῦλλα τῶν δέντρων αἰσθάνομαι νὰ μὲ μεθᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Δὲν ἀποφεύγω πιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλος ὁ κόσμος μοῦ φαίνεται πὼς πλάσθηκε ἀπὸ τὸ θεὸ γιὰ μένα. Ὦ ! ἀγάπη ! ἀγάπη ! σὺ μόνον ὑπάρχεις, ἐσὺ μόνον κυβερνᾷς τοὺς ἀνθρώπους στὸν μάκριο αὐτὸ κόσμο, ἐσὺ μόνο ξέρεις νὰ δίνῃς τὴ ζωὴ καὶ τὴν εὐτυχία τὶς ψυχές μας.

Συχνὰ αὐτὸν τὸν καιρὸ πηγαίνω καὶ ξαπλώνομαι στὴν ὄχθη ἧς λίμνης τῶν π έ ν τε π η γ ῶ ν κι' ἐκεῖ, στὴν ἀπόλυτη αὐτὴ συχία τοῦ ἔρημου δάσους, ἀφήνω τὴ σκέψη μου νὰ γυρίζῃ στὸ ἀρελθόν, νὰ γυρίζῃ στὴν ἀνάμνηση ἐκείνης.

(Ἀκολουθεῖ)

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

Τί σοῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ δημοσιογράφοι !

Ὁ Βιλεμεσάν, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ «Φιγκαρώ», κατεῖχε ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἐκμεταλλευόταν κάθε εὐκαιρίαν γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴ δύναμη καὶ τὴν κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος του. Μὲ τὰ τερτίπια δὲ ποὺ χρησιμοποιοῦσε εἶχε γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ὅλων.

Μιὰ μέρα ποὺ εἶχε χρησιμεύσει ὡς μάρτυς σὲ μιὰ μονομαχία, περίμενε πολλὴ ὥρα στὸν θάλαμο τοῦ Εἰσαγγελέως, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε καλέσει γιὰ τὴν ἐκπλήρωσῃ κάποιου τύπου σχετικοῦ μὲ τὴ μονομαχία.

Ἀφοῦ εἶδε κι' ἀποείδε ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν φωνάξῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς στὸ γραφεῖο του, λέει στὸν κλητῆρα τόσο δυνατὰ ὥστε ν' ἀκουστῇ ἀπὸ μέσα :

— Εἰδοποίησε ἐπὶ τέλους τὸν ἀφέντη σου, ὅτι ἂν σὲ πέντε λεπτὰ δὲ μὲ δεχθῇ, φεύγω καὶ δὲν ξανάρχομαι. Λὲ μπορῶ νὰ περμένω ὡς ποὺ νὰ τοὔρθῃ τὸ κέφι.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ποὺ τὸν ἄκουσε βγαίνει μανιώδης ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ τὸν κατακεραυνώνει :

— Θὰ περμένετε, κύριε, ὅσο μ' ἀρέσει. Ἀγνοεῖτε λοιπὸν τὶ δικαιώματα ἔχει ἕνας Εἰσαγγελεύς ; Ἂν αὔριο καλοῦσα τὸν πρίγκηπα Ναπολέοντα καὶ ἤρνεῖτο νὰ ὑπακούσῃ ἀμέσως στὴν πρόσκλησή μου, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ διατάξω νὰ ὁδηγηθῇ διὰ τῆς βίας ἐνώπιόν μου ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωροφύλακες.

Ὁ Βιλεμεσὰν ποὺ εἶχε ἡσυχάσει ἐν τῷ μεταξύ, ἀπάντησε μὲ ἁπλοϊκότητα :

— Πολὺ καλά, κύριε. Ἂν ὅμως ἐγὼ ἤμουνα στὴ θέση σας δὲ θὰ πραγματοποιοῦσα αὐτὸ τὸ σχέδιο. Νὰ διατάξετε νὰ συλλάβουν αὔριο τὸν πρίγκηπα Ναπολέοντα ! Πάει πολύ. Ξεχνᾶτε ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ διαδόχου εἶνε αὐτὸς ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου ; Ξεχνᾶτε ἄλλως τε ὅτι σήμερα εἶνε γερουσιαστής, στρατηγὸς καὶ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Ἀλγερίας ;

— Λὲν μὲ καταλαβαίνετε, εἶπε μὲ ζωηρότητα ὁ Εἰσαγγελεύς. Σᾶς ὑπενθύμισα μόνο ὅτι, ἂν ἤθελα, θὰ ἠμποροῦσα...

— Ἔστω ! Κάνετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Ἀλλὰ νὰ συλλάβετε ἔτσι τὸν πρίγκηπα Ναπολέοντα ! Τί νὰ σᾶς πῶ ! Μοῦ φαίνεται πολὺ βαρύ...

— Μὰ ποτὲ δὲν εἶχα τὴν πρόθεση...

— Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ, συνέχισε ὁ Βιλεμεσὰν χωρὶς νὰ φαίνεται νὰ δίνῃ προσοχὴ στὶς διαμαρτυρίες τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ μάθῃ ὅτι θέλετε νὰ βάλετε τὸ στενότερο συγγενῆ του ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωροφύλακες καὶ νὰ τὸν διαπομπεύσετε...

— Μὰ ὄχι, μὰ ὄχι ! ἐφώναξε μὲ ἀπελπισία ὁ Εἰσαγγελεύς.

Ὁ Βιλεμεσὰν ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὸ χαβᾶ του :

— Ὡς πρὸς ἐμέ, εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀφηγηθῶ στοὺς ἀναγνῶστες τοῦ Φιγκαρὼ ὅσα μοῦ ἀνεκοινώσατε πρὸ ὀλίγου ἐπισήμως καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μοῦ ἐδώσατε τὴν εὐκαιρία νὰ φανῇ ἀκόμη μιὰ φορὰ ἡ ἐνημερότης τῆς ἐφημερίδος μου. Θὰ τιτλοφορήσω μάλιστα τὴν σχετικὴ εἴδηση : «Ἡ θανὴ σύλληψις τοῦ Πρίγκηπος Ναπολέοντος».

Ὁ Εἰσαγγελεύς, χαμένος πιὰ ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ τὸν βρῆκε, ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ δημοσιογράφο, τὸν ἔβαλε στὸ γραφεῖο του, τοῦ προσέφερε καφέ, τοῦ ἐτελείωσε ἀμέσως τὴ δουλειά του κι' ὅλο μὲ ρεβερέντσες τὸν συνώδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα, ἐκλιπαρῶντας τον νὰ μὴ δημοσιευθοῦν στὸ «Φιγκαρὼ» αἱ... ἀνακοινώσεις του !

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Μεταξὺ τοῦ προτερήματος καὶ τοῦ ἐλαττώματος ὑπάρχει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἡ ἑξῆς διαφορά : Τὸ προτέρημα τὸ ἀνακαλύπτει ὁ παρατηρητικὸς μόνον ἄνθρωπος, ἐνῷ τὸ ἐλάττωμα χτυπᾶ στὰ μάτια τοῦ καθενός.

Πετὶ—Σὲν

Τὸν ἄνθρωπο πρέπει νὰ τὸν κρίνῃ κανεὶς ὄχι μόνο ἀπ' τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μιλεῖ, ἀλλὰ κι' ἀπ' τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σωπαίνει.

Πολλοὶ παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἔχουν μνήμη, κανεὶς ὅμως ὅτι δὲν ἔχει κρίση...

Δὰ Ροσφουκὼ

Οἱ ἀναμνήσεις περασμένης εὐτυχίας, εἶνε οἱ ρυτίδες τῆς ψυχῆς.

Ξ. ντὲ Μαὶτρ